

KALVÍN

2

ZEMETRASENIE

3

REFORMÁCIA JE STÁLE
ČASOVÁ

5

JÁKOB A EZAU

6

REKONŠTRUKCIA
HLAVNEJ CHRÁMOVEJ
LODE KOSTOLA

8

REFORMOVANÁ
KREŠŤ. CIRKEV
NA SLOVENSKU - II.
ČASŤ

9

KTO JE ZA TO
ZODPOVEDNÝ?

9

MISIJNO-DIAKONICKÉ
STRETNUTIE

10

VDP. JURAJ KUDROČ

10

JÁN KALVÍN

13

ĎAKUJEM BOHU

13

JESEŇ ŽIVOTA

14

NIEKEDY...

ZEMETRASENIE

Ján Šoltés

HOSPODIN ZÁSTUPOV ŤA NAVŠTÍVI VEĽKÝM HUKOTOM, V HRMENÍ A V ZEMETRASENÍ, BÚRKOU A VÍCHRICOU, PLAMEŇOM STRAVUJÚCEHO OHŇA.

(IZ 29,6)

DOSTAL ODPOVEĎ: „VYJDI A POSTAV SA NA VRCHU PRED HOSPODINOM!“ PRÁVE TADE PRECHÁDZAL HOSPODIN.

STRHOL SA MOHUTNÝ A PRUDKÝ VÍCHOR, KTORÝ VYVRACAL VRCHY A DRVIL PRED NÍM BRALÁ. HOSPODIN VŠAK NEBOL VO VÍCHRE.

PO ŇOM NASTALO ZEMETRASENIE, ALE ANI V ŇOM NEBOL HOSPODIN.

PO ZEMETRASENÍ PRIŠIEL OHEŇ, ALE HOSPODIN NEBOL V OHNI.

PO OHNI SA OZVAL TICHÝ A PRÍJEMNÝ ŠELEST.

(1KR 19,11-12)

Milé sestry, milí bratia, zemetrasenie, ktoré pred nedávnom zasiahlo oblasť Východného Slovenska bolo niečím výnimočným, niečím, na čo nie sme v našej zemepisnej šírke zvyknutí. Zároveň sa možno pre niekoho stalo impulzom zamyslieť sa nad tým, aké ponaučenie si z toho môžeme vziať. Internetové diskusie zaplavili nespočetné komentáre o príčinách a následkoch. Fotografie poničených kostolov zasa vyvolali často aj posmešky neveriacich.

Zemetrasenie v starozákonných dobách bolo tiež niečím veľmi výnimočným. V Starom zákone máme zmienky len o troch zemetraseniach: jedno z 1. knihy Kráľov, ktoré zažil Eliáš. Druhé zažil na púšti Ezechiel a o treťom nám podávajú správy hneď dvaja proroci: Ámos a Zachariáš. A potom je tu proroctvo Izaiášovo, ktoré takýmto spôsobom predpovedá záchranu Jeruzalema a Izraela. Na tisícročia histórie, ktoré popisuje Starý zákon, tých zmienok o zemetrasení nie je veľa. O to významnejšie tieto zmienky sú.

Eliáš uteká pred prenasledovaním. Všetkých Hospodinových prorokov zavraždili, ostal len sám. Je na úteku, schováva sa na púšti, potom v jaskyni, nemá čo jesť, žiada si i umrieť. Hospodín ho ale nenechá na pospas okolnostiam, zjavuje sa mu anjel, dostáva najesť a príkaz výjsť na horu, kde sa má stretnúť s Hospodínom.

A tu prichádza búrka, zemetrasenie, oheň, ale ani v jednom z nich nie je Hospodín. Búrka, vietor, blesky, dážď, to všetko sú úkazy, kde staroveký človek videl nejaké božstvo. Zemetrasenie, raritný úkaz zasa mohol

znamenat' niečo veľmi výnimočného. V ohni, horiacom kre, sa zasa Hospodín zjavil Mojžišovi. Všade tam, vo všetkých týchto úkazoch mohol Eliáš čakať, že uvidí a stretne Hospodína. No Biblia hovorí, že ani v jennom z nich nebol Hospodín. Sú to všetko len úkazy prírody.

Potom ho oslovuje tichý príjemný hlas, a až v ňom poznáva Eliáš Hospodína. Už ho nechce vidieť a zahaľuje si tvár plášťom.

Je ľahké vidieť v zemetrasení, či iných prírodných úkazoch nejaké znamenia, tresty, pripisovať im duchovný význam. Príbeh o Eliášovi však i nám hovorí, že sú to len prírodné úkazy, hoci aj veľmi raritné. Hospodín sa nám prihovára úplne inak, nie bombasticky, ale ticho, jemne, možno často trochu aj nudne - svojim Slovom.

I nám každú nedeľu zaznieva z kazateľnic to tiché a príjemné Slovo, každý deň si ho dokonca môžeme čítať na stránkach Biblie, každý deň nám dáva ako Eliášovi útechu v každej i neľahkej životnej situácii a zároveň nás vyzýva k službe Hospodínu.

REFORMÁCIA JE STÁLE ČASOVÁ

Vojtech Bitto

SPOLU S NÍM NÁS VZKRIESIL A SPOLU S NÍM NÁS UVIEDOL NA NEBESKÝ TRÓN V KRISTOVI JEŽIŠOVI, ABY SA UKÁZALO V NADCHÁDZAJÚCICH VEKOC, AKÉ NESMIERNE BOHATSTVO MILOSTI JE V JEHO DOBROTE VOČI NÁM V KRISTOVI JEŽIŠOVI.

VEĎ STE SPASENÍ MILOŠŤOU SKRZE VIERU. A TO NIE JE Z VÁS, JE TO BOŽÍ DAR. NIE ZO SKUTKOV, ABY SA NIKTO NEVYSTATOVAL.

(EF 2,6-9)

Po stredovekom takzvanom humanizme, ktorý bol za čas použitý výlučne k cirkevným a teologickým cieľom, príde obdobie reformácie. Stalo sa to z božej milosti. Boh chcel a nie Luther alebo Kalvín, aby sa cirkev kresťanská vrátila k svojej pôvodnej jednoduchosti a k pravdám sv. evanjelia. Stredovek vieroučne zľahostajnel. Začal uvádzať do cirkvi Kristovej to, čo nemalo biblický podklad. Cirkev sa viac starala o svoju svetskú moc a vonkajší lesk, než o dušu človeka. Kňazstvo zľahostajnelo, žilo viac svetom ako Bohu. Toto videl Luther v Ríme na svoje vlastné oči roku Pána 1510, kde bol poslaný v záujme kláštorov augustínskych mníchov. Odchádza z Ríma znechutený, lebo videl a skúsil spustnosť mravov, ktorá panovala na dvore pápežskom a vôbec medzi kňazstvom. Potom príde vypísanie odpustkov pápežom Leom X., mužom milujúcim nádheru, ktorý si takto chcel pomôcť k peniazom.

Luther poznajúc mravnú skazu od predávania odpustkov, pribil dňa 31. októbra 1517 takzvaných 95 výpovedí na dvere chrámu vitenberského, v ktorých poukazuje na nemravnosť predávania odpustkov.

Z toho je zrejmé, že Luther ako i iní reformátori, nechceli založiť novú cirkev, iba ju očistiť od svetských ceremonálnych bludov. Heslo reformácie nie je: Preč od cirkvi Kristovej, ale preč s bludmi a výdumkami, preč s korupciou a klamaním veriaceho a Boha hľadajúceho človeka. Reformačný boj nie je bojom o hmotný zisk, ale návrat k Písmu svätému. Na učenie Písma sv. sa odvolávali už pred Lutherom bohabojní a pravdu milujúci muži – Peter Wald, Wiclef, Savaranola, Hus a iní, ktorí chceli, aby cirkev kresťanská naozaj slúžila iba záujmom pravdy a učila to, čo jej prikazuje Ježiš.

Mimo boja za očistenie cirkvi kresťanskej od rôznych výdumkov príde boj i proti takzvanému absolutizmu, proti korupcii samovládov. Boj za slobodu svedomia už či náboženského alebo politického. S rannými paprškami reformácie prichádzajú i papršky demokracie, čiže dožadovanie sa nápravy v správe politickej. Reformačné duchovné prebudenie zakolíše i s trónmi vládcov tohto sveta. Strhne milióny ľudí za sebou, ktorí sa chcú zbaviť otrockých pút a žiť slobodne. Hlas ľudu sa ozve a volá: Preč s otroctvom ducha, otroctvom svedomia a vládou poddanstva!

Pozri sa kam chceš, na západ alebo juh, sever alebo východ, zistíš, že prapór kresťanskej a politickej slobody sa pomaly, ale iste vznáša k pravej demokratickej kresťanskej slobode. Potrebné je však veľkého očistenia. Nesmie sa zabúdať, že kým sa v demokratickom štáte žije tak ako práve dnes u nás, kde kvitne korupcia a čierny obchod, čosi nie je v poriadku, niet kresťanského evanjelického mravu. Preto nesmieme zabúdať na jednu vážnu vec, a to je, že reformácia je pre nás nielen výsadou, ale i záväzkom. Máme si uvedomiť, čo nám reformácia dala a k čomu nás veriacich v Nazaretského Krista i zaväzuje.

Boj reformácii bol proti korupcii v cirkvi, proti čiernemu obchodu – predávaniu odpustkov. Dnes sa proti tomu tiež musí bojovať. Kresťan evanjelik je viazaný svojimi kresťanskými mravmi, bojovať proti akejkolvek korupcii. Viazaní sme všetci stáť na strážni a bojovať proti hriechu s takou odvážnosťou a smelosťou ako to urobil Luther na sneme vo Wormsu: „Tu stojím ináč nemôžem, tak mi Boh pomáhaj“. Stojíš bratu a sestra, na takomto pevnom mravnom základe ako Luther a Kalvín?

REFORMAČNÝ VERŠ

KALVÍNSKE HLASY 1. 11. 1946

Kostnica, Witenberg, Ženeva, galeje,
koľko tu spomienok! Koľko tu nádeje,
Pánova cirkev, že zkvitne jak kvet,
vít'azstvo pravdy, že zachráni svet.

Premnoho viery i lásky i nádeje
zjavili svedkovia Kristovi nám.
Trpeli, kríž niesli, hlásali: zaveje
zástava spasenia. Zničí sa klam.

Sľúbme dnes, dokážme oddanosť Pánovi,
že svetlo, za pravdu, ktorú nám dal,
začnime k sláve Mu žiť život nový,
prápor by vzkriesenia nad nami vial.

Zmocni nás, Pane, zmocni nás opäť,
ako si zmocňoval prorokov rad,
slniečkom pravdy nás mocne dnes osvät',
daj oheň do duší, vzdial' od nás chlad.

„Pane, Ty si býval naším príbytkom od pokolenia do pokolenia“. Ž 90,1

Pozývame Vás na slávnostné bohoslužby

*30. výročia vzniku Michalovského seniorátu Reformovanej kresťanskej cirkvi
ktoré sa uskutočnia dňa 12. novembra 2023 o 10. hod. v reformovanom kostole
v Lúčkach.*

Zvestou slova Božieho posluži brat biskup Róbert Géresi

*Na výročie prvého inštalačného valného zhromaždenia, konaného v Lúčkach
v nedeľu 14. novembra 1993*

KEĎ VŠETKO STRATÍŠ...

Pavol Horov

Keď všetko stratíš v časnom žitia boji
a na duchu mať budeš mnoho rán:
zrak zdvihni hore, ku nebeskej tíši,
kde slávne tróni Kristus Pán -
a On ti rany zhojí.

Keď všetko stratíš v časnom žitia boji
a duch by slabý hriech svoj oželel:
zrak zdvihni hore, ku nebeskej ríši,
kde slávne tróni Spasiteľ -
a On ti rany zhojí.

Keď všetko stratíš v časnom žitia boji:
ku Pánu hlás sa s pokorou v duši:
On čuje núdznych, príbytky im strojí,
Odpúšťa viny, slzy usuší -
I tvoje rany zhojí.

JÁKOB A EZAU (1M 25,19-34)

Ľubica Halášová

JÁKOB DAL POTOM EZÁVOVI CHLIEB A VARENÚ ŠOŠOVICU. TEN SA NAJEDOL A NAPIL, POTOM VSTAL A ODIŠIEL. TAKTO POHRDOL EZÁV PRVORODENSTVOM.

(1M 25,34)

Ked' chlapi vyrástli, Ezau sa stal zdatným lovcom a žil na poli, Jákob však bol pokojamilovným mužom a býval v stanoch. Izák si obľúbil Ezaua lebo rád jedával divinu, Rebeka si však obľúbila Jákoba.

Čo to je prvorodený syn, má nejaké privilégia? A aké? V reálnom živote môže byť doma uprednostňovaný?

V našom biblickom príbehu, mladší bude slúžiť staršiemu, Pán Boh si vyberá, koho si vyberie, toho zachráni v živote. Keď si nás vyvolí, pre nás to znamená dosť, znamená to všetko. Môže to byť trebárs aj utrpenie, alebo niečo iné, čo vôbec nečakáme, a zrazu zostaneme prekvapení, ale potom príde pomoc, nakoniec príde predsa pomoc. Koľkokrát je to tak v rôznych príbehoch v Biblii, no práve od Boha príde pomoc v pravý čas.

Ako to je teda s nami, vydáme sa Božou cestou alebo nie? Kto však nepríde k Bohu, nevyčítame mu, necháme nech sa sám rozhodne, slobodná voľba má skutočne význam v našom živote. Má význam pre každého.

Keď čítame z Biblie 1. Mojžišovu, zamýšľame sa, prečo niekto kradne prvorodenstvo? Možno preto, že bude mať z toho určité výhody, privilégia, bude viac a bude nadhodnotený. V našom živote je to možno tiež tak, že každý z rodičov si obľúbi iného syna, iné dieťa, alebo niekto ma rád viac dcéru, niekto syna. Aké sú naše skúsenosti, má to tak byť? Sme obľúbení u rodičov, alebo len tak trocha?

Ako sa teda prejavuje obľúbenosť? Keď si obľúbim dieťa, určite sa mu viac venujem, pomáham mu, kúpim mu veci, požičiam mu svoje auto, snažím ho pretláčať viac a viac do popredia a to ako v škole tak aj v športe. Tu sa vynára otázka robím to správne?

Určite nie, ale máme mať lásku rovnakú pre obe deti, nech už sú viac alebo menej šikovné či nadané.

Boh nám dal lásku rovnakú pre každého. Ale predsa kedy môžeme urobiť takú chybu ako Ezau? Máme zničoho radosť, chceme to nejakým spôsobom dosiahnuť, tak sa poddáme a skúsime to napríklad cez dcéru, alebo chceme dosiahnuť niečo iné, tak to získame cez niekoho.

Ezau žil neviazane, lovil, bol rád v prírode, doma sa

zdržoval málo, ale Jákob bol iný, bol milý a rád varil, zdržiaval sa v stanoch. Je pre nás jedlo cenné? Až tak, že môžeme urobiť chybu ako Ezau? A čo ešte má pre nás v živote cenu? Čo nás teší v živote, napĺňa. Možno to, čo nás baví, samozrejme nemusí byť jedlo, je to to, čo tvoríme, sú to naše záľuby, práca, tešíme sa, keď prideme domov k rodine, tešíme sa na rodičov, na kamarátov, na knihy, na obľúbený šport, či film.

Nie každý má rád jedlo, pre niekoho nemá cenu, ale iné veci áno, napríklad môže to byť hocičo, keď moje dieťa, zdieľa so mnou čo mám rada, zoberie ma na túru do lesa, odvezie ma niekam, alebo máme spoločné záľuby, radi spolu pracujeme v záhrade, varíme spolu, a tak ďalej a to nás spája.

Čo sa dá naučiť z tohoto príbehu? Keď som hladný, nemôžem robiť vážne rozhodnutie. Ezau zveličuje, načo mi je prvorodenstvo, keď som hladný a možno zomriem od hladu. Zveličovanie je nebezpečná vec, keď budem zveličovať, môžem si ublížiť, dostanem strach a strach je zlý radca. Nebudem ako Jákob, nebudem využívať ľudí, keď sa cítia zle, alebo sú slabí, v slabej chvíľke stačí viac zatlačiť a ten druhý povolí, ale my nie sme ako Jákob.

Deti sa majú naučiť čakať, ak dokážeme čakať tak dokážeme milovať, treba si počkať na jedlo, neunáhliť sa, a týka sa to aj iných vecí, keď čakáme, všetko sa rieši, zlepši sa to. Keď sme chorí, čakáme, kým klesne teplota, utíši sa bolesť, počkáme si, keď trénujeme v športe na skvelé výsledky, čakáme na príležitosť v zahraničí, trénuješ, dostaneš sa ďaleko, takže čakanie má svoju cenu.

Prečo žijeme? Nie je to jedlo, určite nie, ale pre Božie kráľovstvo, máme byť verní Bohu, to pre nás má najväčší zmysel.

Pane, prosím, veď ma tak i naďalej, aby som vedela rozlíšiť, čo je v živote dobré a čo je zlé, aby som nikomu neublížovala, a tiež sa rozhodovala správne, verila ti, videla, že mi chceš pomôcť a že si pri mne, ďakujem ti Pane za všetko, za zdravie, za tvoju pomoc, ktorú mi dávaš, chválim Ťa a vzývam Ťa, tebe patri chvála česť i vďaka.

Amen.

REKONŠTRUKCIA HLAVNEJ CHRÁMOVEJ LODE KOSTOLA

Jaroslav Bánoci

**AK HOSPODIN NESTAVIA DOM, MÁRNE SA NAMÁHAJÚ TÍ, ČO HO STAVAJÚ;
AK HOSPODIN NESTRÁŽI MESTO, MÁRNE BDIE STRÁŽNIK.**

(Ž 127,1)

Milí bratia a sestry, chcem Vás poinformovať o prácach, ktoré prebiehali v hlavnej chrámovej lodi a chóre nášho kostola v mesiacoch jún a júl 2023. Zachytil som aj konštatovanie, že práce trvajú nejak dlho, takže najprv informácia „čo“ sa robilo a potom „kto“ sa na tom podieľal. Práce trvali 6 týždňov počas ktorých sa Bohoslužby konali v priestoroch zborovej siene s kapacitou 100 veriacich.

Už v týždni od 26.6. sa začalo s demontážou svietidiel na čelnej strane chóru a s búracími prácami na opornom múriku chóru, bolo vybúraných a vyvezených 9 m³ sutiny. Po vybúraní múrika bolo zamerané projektantmi dodávateľa zábradlie a zadalo sa do výroby. V ďalšom týždni bola zrealizovaná dodávka okien a lešenia. Následne bola realizovaná stavba lešení z vnútornej a vonkajšej strany kostola, demontáž pôvodných drevených okien a dverí, ako aj montáž nových okien a dverí včítane vnútorných a vonkajších parapet a úpravy ostení. Nové okná majú rámy z kompozitných materiálov s izolačným trojsklom a koeficientom prestupu tepla menšom než 0,9 W/m².K, teda veľmi kvalitné. Celkom bolo osadených 13 okien a 2 ks dvojkrídlových dverí.

Po dodaní vyrobených stĺpikov zábradlia bola zrealizovaná ich montáž chemickými kotvami do pôvodnej železobetónovej platne chóru.

Nasledovala nová elektroinštalácia pre svetelné, zvukové a obrazové zariadenia a po nej betónový poter v hrúbke 50 mm ako podklad pod novú dlažbu.

Priebežne sa stavali lešenia pre maliarske práce až do výšky 10 m. Súčasťou novej dvojvrstvovej maľby boli aj vysprávky poškodených omietok ako aj časti keramických soklíkov, zároveň bol urobený čiastočný náterový repas oporných stĺpov na chóre.

Pokračovalo sa pokládkou keramickej dlažby v miestach bývalého oporného múrika a montážou prechodovej lišty na chóre. Následne bola zrealizovaná dodávka a montáž výplní zábradlia. Zábradlie je vyrobené z ocele, povrchovo

upravené pieskovaním a dvojvrstvom práškovým náterovým systémom a spĺňa všetky príslušné normy pre verejné priestory.

Ukončovacie a upratovacie práce začali v týždni od 26.7. stavbou dvojradového trojpodlažného lešenia pre každý z troch svetelných lustrov. Bolo demontovaných, vyčistených a vyleštených viac než 230 lustrových dymových skiel, vyčistené konštrukcie lustrov a vymenených cca 100 žiariviek.

Finálne upratovanie priestorov chrámovej lode, chóru a vestibulu prebehlo v týždni od 3.7. Bolo upratovaných a vyčistených celkom viac než 800 m² podlahovej plochy a všetok mobiliár.

Tak to boli informácie „čo“, a teraz informácie „kto“:

Rozsah rekonštrukcie určilo presbyterstvo schválením rozpočtu a plánom investícií pre rok 2023 v marci tohto roku. Následne prebehli výberové konania pre dodávateľov. Dodávateľom okien a dverí bola firma Unitermont-Lubomír Findřík, stavebné maliarske a doplnkové práce realizovala firma Vlastimil Dzuňo, výrobu a montáž zábradlia zabezpečila spoločnosť Reinter s.r.o., dodávateľom elektroinštalčných prác včítane dodávok potrebných elektro materiálov bol brat presbyter Matúš Gazdovič bez nároku na finančné vyrovnanie. Zo strany zboru bol zabezpečovaný aj stály stavebný investorský dozor v rozsahu viac než 150 hod. bezplatne.

Všetky podrobné finančné informácie ohľadne tejto rekonštrukcie budú zverejnené vo Výročnej správe za r. 2023 na ZVZ v marci 2024, na ktoré Vás všetkých už teraz srdečne pozývam.

Vo vyhlásenej investičnej ofere sme zaznamenali 61 prispievateľov (členov zboru resp. rodín) a brigádnické práce v uplynulom týždni predstavovali celkom cca 140 hod., zúčastnilo sa 19 brigádnikov včítane brata farára Juraja Gajdošociho, ktorý brigádoval spolu s členmi zboru počas celého týždňa.

Myslím si, že na zbor, ktorý má v evidencii viac než 1000 veriacich sa do tejto akcie zapojilo veľmi málo členov zboru, preto Vás prosím, bratia a sestry, aby ste sa starali z vďačnosti aj o dom nášho Pána, o Boží dom, pretože len vďaka Jeho milosti sa môžeme starať o svoje obydlia, o svoje rodiny i o tých, ktorí potrebujú našu kresťanskú

pomoc.

Ďakujem všetkým, ktorí sa na tejto práci podieľali a predovšetkým Pánu Bohu, že nám dal sil toto všetko uskutočniť. Nevieť ako Vám bratia a sestry, ale myslím si, že by sa naša práca mohla Pánu Bohu páčiť.

Ďakujem Vám za pozornosť!

Príhovor odznel na Bohoslužbách 9.7.2023

Pod'akovanie patrí všetkým zhotoviteľom, podporovateľom, brigádnikom a modlitebníkom, kurátorovi zboru a presbyterom.

REFORMOVANÁ KREŠŤANSKÁ CIRKEV NA SLOVENSKU - II. ČASŤ

Michal Hromaník

Reformovaná kresťanská cirkev na Slovensku vo svojej dnešnej podobe vznikla po prvej svetovej vojne. Na území Československej republiky, ktorá vznikla r. 1918 po rozpade Rakúsko – Uhorskej monarchie, bolo 287 matkocirkví, 66 súcirkví, 52 dcerocirkví a 12 misijných cirkevných zborov. Žilo v nich 216 662 členov a bolo 323 systematizovaných duchovenských miest a z nich sa zorganizovala Reformovaná cirkev na Slovensku a Podkarpatskej Rusi. Na Slovensku bol počet jej členov 145 829 z toho 20 000 slovenských reformovaných kalvínov a na Podkarpatskej Rusi 70 833 členov, ktorí boli rozdelení do troch dištriktov: Podunajský, Predtiský a Podkarpatský.

Najvyšším cirkevnošprávnym orgánom bol Generálny konvent, pozostávajúci zo zástupcov všetkých troch dištriktov, ktorí začal svoju činnosť v r. 1920 a pripravil zvolanie najvyššieho cirkevného zákonodarného orgánu Synody, ktorá zasadala v dňoch 17. – 25. júna 1923 v Leviciach. Jej najhlavnejšou úlohou bolo vytvorenie cirkevných zákonov, ktoré by zodpovedali novej situácii. Podobne štátoprávnenému postaveniu tejto cirkvi, keďže viacerí jej duchovní neuznávali Trianonskú mierovú dohodu zo 4.6.1920 a tak aj otázky štátnej príslušnosti. Uskutočnili sa mnohé jednanie predstaviteľov Reformovanej cirkvi a Československého štátu. Jednalo sa vo vnútri cirkvi ohľadne ustanovenia Slovenského seniorátu. Avšak k dohode nedošlo ani v schválení Cirkevnej ústavy, ani k ustanoveniu Slovenského seniorátu z dôvodov bezuzdného maďarského iredentizmu. V tomto období najdôležitejšou ustanovizňou Reformovanej cirkvi bol Teologický seminár v Lučenci zriadený v r. 1925. Vyučovalo sa v maďarskom jazyku. Jeho hmotnú existenciu zabezpečovali príspevky cirkevných zborov a každoročné tri sviatočné legácie. Po skončení jeho činnosti v roku 1939 ukončili jeho poslucháči svoje teologické štúdiá v Pápe, Sarospataku a Debrecíne v Maďarsku. Slovenskí reformovaní teológovia študovali na Husovej ev. bohosloveckej fakulte v Prahe a od roku 1939 na Evanjelickej luteránskej teologickej fakulte v Bratislave.

V období rokov 1938 – 1945 väčšina zborov Reformovanej cirkvi na Slovensku a Podkarpatskej Rusi po podpísaní Viedenskej arbitráže v septembri 1938 sa stala opäť súčasťou Reformovanej cirkvi v Maďarsku. Keďže pričlenená cirkev nemala vo verejnom živote väčšej závažnosti, pretože prijímala s odporom polofeudálny systém v Maďarsku, utiahla sa do pasívnej rezistencie a v cirkevných zboroch sa rozvinula vnútro misijná budovateľská práca. V Slovenskej republike zostalo iba 25 reformovaných cirkevných zborov. Zástupcovia prevažnej väčšiny týchto zborov na ustanovujúcej schôdzi delegátov reformovaných cirkevných zborov na Slovensku dňa 30. mája 1939 v Michalovciach prijali návrh na reorganizáciu Reformovanej cirkvi na Slovensku a zvolili 6 členný Organizačný výbor za účelom realizácie uznesenia. Na základe uznesenia Organizačného výboru Reformovanej cirkvi na Slovensku zo dňa 1.11.1941 v zmysle Cirkevnej ústavy 1904 – 1907 sa zorganizovali dva senioráty Užsko – laborecký a Ondavsko – torysský v roku 1942.

Po skončení druhej svetovej vojny r. 1945 boli cirkevné zbory a senioráty Reformovanej cirkvi na Slovensku v plnom počte znovu začlenené do Československej republiky a Podkarpatská Rus bola pričlenená k Ukrajine spolu s celým Podkarpatským dištriktom. Organizačný výbor Reformovanej cirkvi na Slovensku v roku 1949 začal prácu na príprave novej Cirkevnej ústavy, ktorá bola prijatá ústavodarnou synodou 4.8.1951 v Bratislave. Od 6.8.1951 prevzalo vedenie Reformovanej cirkvi Predsedníctvo synody Reformovanej kresťanskej cirkvi na Slovensku. Podľa uvedenej ústavy vstupuje do života cirkvi Synoda ako najvyšší zákonodarný a správny orgán združujúci v sebe všetky zbory a senioráty Reformovanej kresťanskej cirkvi na Slovensku. Výkonným a správnym orgánom synody sa stala Synodná rada a jej orgánom sa stalo Predsedníctvo synody. Zasadnutie Synody v Leviciach r. 1952 určilo hranice 7 seniorátov. Synoda na svojom zasadnutí v Komárne v dňoch 13. – 14. júna 1995 svojim uznesením potvrdila rozhodnutie Synodnej rady z r. 1993 o vytvorení dvoch seniorátov Michalovského a Ondavsko – hornádskeho s jednacou rečou slovenskou.

Na tomto zasadnutí sa synoda tiež uzniesla, že Teologická akadémia J. Calvina v Komárne je inštitútom, ktorý slúži na výchovu duchovných s päťročným študijným obdobím a že je právnym dedičom Teologického seminára v Lučenci a tak teda aj s vyučovacím jazykom maďarským, ako sa to uskutočňuje už od akademického roka 1994 – 1995. Teológovia študujú naďalej aj na teologických fakultách v Bratislave, Prahe, Budapešti a Sarospataku. Príslušným uznesením Synodnej rady bol zriadený

Katechetický seminár v Komárne v škol. roku 1990 – 91 s vyučovacím jazykom maďarským a v škol. roku 1992 – 93 aj v Košiciach s vyučovacím jazykom maďarským aj slovenským. Veľmi veľký význam v hmotnom živote cirkvi má skutočnosť, že platy duchovných zabezpečuje štát.

Reformovanú kresťanskú cirkev na Slovensku v súčasnosti tvorí 307 cirkevných zborov z toho je 202 matkocirkevných a 105 dcerocirkevných zborov.

KTO JE ZA TO ZODPOVEDNÝ?

KALVÍNSKE HLASY 1.11.1946

Andrej Maříšik

Prišiel ku mne jeden z bratov farárov na návštevu. Po vybavení niektorých úradných záležitostí a po rozhovore o bežných zjavoch v cirkevno zborovej práci požiadal ma, aby som mu menom vdp. seniora, ktorého počas jeho nemoci zastupujem, udelil na mesiac dovolenku. Nemal ju už desať rokov. A tohto roku by chcel ísť stráviť teraz v jesennom období jeden mesiac do Čiech. Chce ísť do uhoľných baní, alebo niekde do továrne pracovať ako robotník. Zaráža ma to. A on vysvetľuje. Od 1. augusta 1945 nedostal ani halieru kongruy. Zbor má maličký a

cirkevníci vojnou ťažko postihnutí. Katastrofálna neúroda. A má ženu a štyri nedospelé deti. Mnohí jeho cirkevníci pracujú v českom pohraničí v továrňach a v baniach a píšú, že si zarábajú pekný groš. „Pôjdem“, vraví „a zarobím si aspoň na zimník a deťom na topánky. Ved' práca telesná nie je hriech. A bez dôchodku budem i naďalej s rodinou len živorit' a zväčšovať svoje dlžoby.“ Vyzval som ho, aby si žiadosť podal písomne.

A dovolenku mu udelím.

MISIJNO - DIAKONICKÉ STRETNUTIE

Juraj Gajdošoci

Vnedeľu 20.8.2023 sa uskutočnilo Misijno - diakonické stretnutie, kde bola vysluhovaná Svätá večera Pánova na Nový chlieb. Program stretnutia vhodne pripravili presbyterky Marta Sotáková, Anna Tomašul'ová, náhradný presbyter Dušan Kavka. Kantorsky nás sprevádzal kurátor zboru Jaroslav Bánoci. Na stretnutí zazneli úvahy a poézia o žatve, chlebe, o chlebe života, ktorým je Pán Ježiš. Súčasťou stretnutia bolo posedenie

a vzájomné rozhovory. Opäť nás posilnilo Božie Slovo, modlitba a nádej, ktorú všetci máme v Bohu. Každý rok si môžeme uvedomiť, že časom zo zrnka vzíde klas. Nastane radostná žatva, čo pre nás znamená slávny príchod Pána Ježiša. Zrno bude zhromaždené do sýpok a kúkol' bude spálený. Nový chlieb nám i dnes prináša novú nádej a požehnanú budúcnosť.

SPOMIENKA

VDP. JURAJ KUDROČ

Juraj Gajdošoci

BLAHOŠLAVENÝ MUŽ, KTORÝ NECHODÍ PODĽA RADY BEZBOŽNÍKOV, NA CESTE HRIEŠNIKOV NESTOJÍ A V KRUGU POSMIEVAČOV NESEDÍ, ALE V ZÁKONE HOSPODINOVOM MÁ ZÁĽUBU, O JEHO ZÁKONE ROZJÍMA DŇOM – NOCOU.

(Ž 1,1-2)

Počas bohoslužieb v nedeľu 10.9.2023 sme si pripomenuli úmrtie reformovaného farára Juraja Kudroč. Zomrel pred štyridsiatimi rokmi dňa 9.9.1983 v službe Pánovi, ktorú konal vo Veľkých Revištiach.

Pán farár sa narodil dňa 25.10.1925 v Palíne. Svätej

cirkvi slúžil v Košiciach, od roku 1952. Vo Veľkých Revištiach pôsobil od roku 1954 až do svojej časej smrti. Pochovaný je v Michalovciach na miestnom cintoríne. Vďaka patrí Bohu za jeho život a prácu na vinici Pánovej, keď zvestoval Slovo, vysluhoval sviatosti. Revišťania si dodnes s úctou a uznaním na pána farára spomínajú.

Juraj Kudroč - na fotografii z pohrebu Barbory Kráľovej rod. Godočikovej, Veľké Revištie r. 1960

JÁN KALVÍN

Juraj Gajdošoci

Túžil po spravodlivosti a hľadal východiská z hriechnych prepadlísk vtedajšieho spoločenského stavu. Stretával sa s uznaním, ale často bol obviňovaný z odpadlivity.

Veľký reformátor sa narodil 10.7.1509 v Noyone v Pikardii na severe Francúzska. „Jeho otec Gerard Kalvín

bol cirkevný právnik a stál v úzkom vzťahu s hodnostármi a úradmi katolíckej cirkvi, s biskupstvom i kapitulou. Matka, Jeanne Lefranc, bola dcéra zamožného mešťana, prisťahovala sa z Cambrai. Vynikala zbožnosťou a krásou, ale zomrela, keď mal Ján 14 rokov. Z Jánových súrodencov je zvlášť známy Anton, ktorý žil v srdečných kontaktoch so svojim bratom v Ženeve.“ (Kardinál a reformátor, F. M. Dobiáš, 1936 Praha).

bol cirkevný právnik a stál v úzkom vzťahu s hodnostármi a úradmi katolíckej cirkvi, s biskupstvom i kapitulou. Matka, Jeanne Lefranc, bola dcéra zamožného mešťana, prisťahovala sa z Cambrai. Vynikala zbožnosťou a krásou, ale zomrela, keď mal Ján 14 rokov. Z Jánových súrodencov je zvlášť známy Anton, ktorý žil v srdečných kontaktoch so svojim bratom v Ženeve.“ (Kardinál a reformátor, F. M. Dobiáš, 1936 Praha).

Ján vyrastal vo veriacej rodine, jeho otec chcel mať zo syna Jána právnik. Sám bol vtedy cirkevným právnikom. Kalvín prichádza v roku 1523 do Paríža, kde sa zoznamuje nielen s právom, ale upútal ho aj rozvíjajúci sa humanizmus.

Bol to i určitý druh mladíckej rebélie, keď napríklad Francúzsko podnikalo vojenské lodné ťaženia na získanie nových kolónii. Upadala morálka v snahe získať si majetok. Po smrti milovaného otca je z Jána Kalvína ešte väčší humanista.

„V jeseni 1533 sa udialo jeho náhle obrátenie, ako sa o ňom zmieňuje v komentári k žalmom. Prvý november 1533 je potom dôležitý vonkajší medzník v jeho živote. Toho dňa jeho priateľ, Mikuláš Cop, rektor parížskej univerzity, prečítal nástupnú prednášku, naplnenú evanjelickým obsahom, ktorú pre neho vypracoval Kalvín. Verejnosť bola pobúrená a priatelia reformácie museli pred prenasledovaním z Paríža utiecť,“ (Kardinál a reformátor).

Kalvín sa stáva utečencom, načas sa vrátil do rodného Noyonu, potom odchádza do Basileja, kde už píše ako 27-ročný svoju Inštitúciu. Po čase navštívil rodinu v Noyone, pre zúriacu vojnu sa vracal naspäť do Basileja cez Ženevu. Viliam Farel, ženevský kazateľ začal presviedčať Kalvína, aby zostal v Ženeve. Spočiatku nepochodil, ale podarilo sa mu to. Kalvín o tom napísal: „Keď svojimi prosbami nič nedokázal, dal sa Farel strhnúť ku kľiatbe, aby Boh zatratil môj pokoj, ak mu nechcem pomôcť v takej núdzi. Tu som sa zľakol a prerušil som cestu“ (Kardinál a reformátor).

Reformátor ostáva v Ženeve, kde sa začala jeho plodná spolupráca s Farelom a Courautom, slepým kazateľom v meste. Ženevská cirkev ich zásluhou dostala spísaný návrh cirkevnej správy a cirkevnej disciplíny. Po dvoch rokoch nastáva búrlivý odpor proti trom reformačným druhom, Farel sa stáva farárom inde, Couraut zomrel. Kalvín ide do Štrasburgu, kde sa venuje francúzskym utečencom, z ktorých vytvoril kresťanský zbor. Vydáva rozšírenú Inštitúciu a oženil sa s Idelettou de Buren. Mali bezdetné manželstvo, manželka po čase zomrela. Do Ženevy sa vracia v roku 1541, kde opätovne začal presadzovať vládu Božieho slova. Podľa neho musí byť všade viditeľné, že Boh vládne. Ženeva sa postupne stáva mestom, kde sa hovorí v žalmoch. Cirkev v Ženeve sa má zaoberať Božím slovom, musí viesť k pravému vysluhovaní sviatosti a k životu podľa Božieho zákona. Ženevská cirkev je zorganizovaná na pastorov, presbyterov, diakonov a doktorov. Pastori kázali Božie slovo, presbyteri pomáhali pastorom v starostlivosti o ľudí. Diakoni mali na starosti chudobných, organizovali pre nich rôzne zbierky a hmotnú pomoc. Doktori učili ako vykladať Božie slovo. Mali na starosti čistotu učenia. Kalvín geniálne zorganizoval chod ženevskej cirkvi, vytváral podmienky na vládu Božieho slova. Predbehol svoju dobu a rozprúdil duchovný život. Pre Jána Kalvína je cirkevná kázeň ako svaly cirkvi, čisté biblické učenie je zas dušou ženevskej cirkvi. Neváhal niektorých vylúčiť od večere Pánovej, svojvoľníci sa nemohli stať krstnými rodičmi. Neústupne a snaživo bojoval proti prejavom svetáctva, proti prepychu, tancu, divadlu a pijanstvu. Napríklad taký kajúcnik sa musel v kajúcnickej špinavej košeli prechádzať rušnými

ženevskými ulicami a pri tom držať v ruke horiacu sviečku. Kalvín veľmi dbal na jednotu ženevskej cirkvi. Ako sa raz vyznal vo svojom liste: „Keď je hanobená Božia česť, nemôže ani spokojne spať.“ Na bohoslužbe zaviedol spev len ľudským hlasom, ktorý najlepšie a najčistejšie oslávi Boha. Organ a obrazy boli zo ženevskeho kostola odstránené. Kalvín presadzoval postupné kázanie na jednotlivé biblické knihy, preto napríklad i na Vianoce zneli v chráme jeho kázne na biblické texty z knihy proroka Hozeáša. Účasť jednotlivcov na bohoslužbách sa zaznamenávala. Prebiehali návštevy ženevských rodín tzv. vizitácie domestica, kde sa sledovalo či daná rodina žije podľa Písma. Počet manželských rozvodov za čias Kalvína klesol na nulu. Kalvín nezriedka kontroloval čistotu v meste, napr. či nie sú pred domami nahromadené odpadky. Ženeva sa stala exilom pre všetkých nadšencov reformácie Kalvínovho smeru. Svojho času aj Vladimír Iljič Lenin poukazoval na príkladný ženevský poriadok, na pracovitosť a na cieľavedomé usporiadanie spoločenského života.

Reformátor mal v Ženeve spolupracovníkov, ktorí sa stali známi v reformačnom zápase a zapísali sa do histórie - Castellia, Bolseca a Servéta.

Castellio preložil Nový zákon, ktorý mal Kalvín ešte skontrolovať pred tlačou. Rôzny pohľad napríklad na Apoštolské vierovyznanie – Kristovo zostúpenie do pekiel, ich rozdelil. Castellio tvrdil, že Kristus si prežil peklo priamo na kríži, ale Kalvín to rázne odmietal.

Jérôm Bolsec bol ženevským lekárom, spochybňoval Kalvínovo učenie o večnom vyvolení a predurčení – predestinácii.

Miguel Servet, lekár a bohoslovec pôvodom zo Španielska, bol odsúdený a upálený na hranici. Spochybňoval Trojicu a tvrdil, že Kristus je najvyššia idea, najvyšší spôsob Božieho rozvoja vo svete javov.

Kalvín v pokojnejšej fáze na sklonku svojho života vydáva – Institutio christianae religionis, 1559. Obsahom sa podstatne líši od prvého vydania Inštitúcie z roku 1556.

Ženeva zriaďuje jeho zásluhou Akadémiu, ktorú v čase rozmachu viedol Theodor Béza, Kalvínov verný spolupracovník.

Reformátor Ján Kalvín zomrel 27. 5. 1564, keď nemal ešte ani 55 rokov. Jeho organizmus bol vyčerpaný z mnohých zápasov, ktoré prekonal. Svoje urobilo i písanie a štúdium pri horiacich sviečkach. Kontinuálne kázal skoro každý deň a kázne si zapisoval. Bolo ich mnoho, ale postupne sa roztratili. V poslednom období života mu jeho žiaci pomáhali vystúpiť na ženevskú kazateľnicu. Jeho život v skromnosti bol naplnený strádaním a odriekaním. Z jeho života vieme, že keď sa náhle veľmi ochladilo, ženevská mestská rada mu darovala teplý kabát.

Mesiac pred smrťou spísal poslednú vôľu, kde ďakuje Bohu za zľutovanie a vyvedenie na svetlo evanjelia. Podľa vlastného prania bol pochovaný v neoznačenom hrobe.

Často porovnával svoju životnú cestu s cestou pastiera a kráľa Dávida. Ako Dávid bol povýšený od stáda oviec k najvyššiemu miestu v ríši, písal Kalvín, tak i jeho vytiahol Boh z nepatrných pomerov a poctil ho čestným úradom, aby bol zvestovateľom a služobníkom evanjelia. Ako sám napísal: „Boh moje zatvrdené srdce celkom premenil.“

Prekonal svoju vlastnú vôľu s dôverou v Božiu nekonečnú lásku. Horlivo uznával totalitu viery, keď človek musí vždy úplne totálne veriť Bohu, hoci by sa klátil celý svet. Bohu slúži každá bytosť, veriaci i neveriaci. Kalvín nechcel nikdy pochybovať o tom, že Trojjediný Boh je vyvýšeným Pánom nad všetkým. Jemu všetko slúži, preto máme pracovať, milovať, dúfať a bojovať. Podľa Kalvína, ak aj niečomu nerozumieme z Písma, musíme to prijať bez reptania a zmlknúť pred svätou skutočnosťou. Je to tak napísané a koniec! Známe je reformačné heslo Soli Deo glória – Jediné Bohu sláva. Mal aj osobné heslo: „Nikdy nezúfať!“ Vo všetkom a všade sa musí vzdávať sláva Bohu. Boh je nadovšetko slávny, hoci by ho nijaký človek neoslavoval. Nepochybne On je našim zvrchovaným Pánom.

Reformátori Kalvín a Luther sa nikdy osobne nestretli. Kalvín Luthera obdivoval a považoval ho za svoj vzor, raz mu napísal uznanlivý list. Svojho času o Lutherovi povedal: „Vyniká mimoriadnymi darmi Ducha, ako statočne, neochvejne, obratne a učene otriasa vládou Antikrista“ (Kardínal a reformátor). Kalvín sa zaujímal o Lutherovo dielo. Mal 8 rokov, keď Luther pribil svoje tézy na dvere chrámu a stal sa tak priekopníkom svetovej reformácie. Kalvín zomrel 55 – ročný v roku 1564, Luther zomrel 63 – ročný v roku 1546. Luther a Kalvín nám dodnes prinášajú poznanie na správne a zbožné pochopenie Božej vôle v Kristovi. Reformátori prekladali a študovali Písmo, argumentovali Božím slovom. Kalvín preložil Bibliu do francúzštiny. K jednotlivým biblickým knihám napísal výklady, okrem Zjavenia Jánovho. Túto poslednú biblickú knihu sa neodvážil vykladať z veľkej bázne pred Kristom.

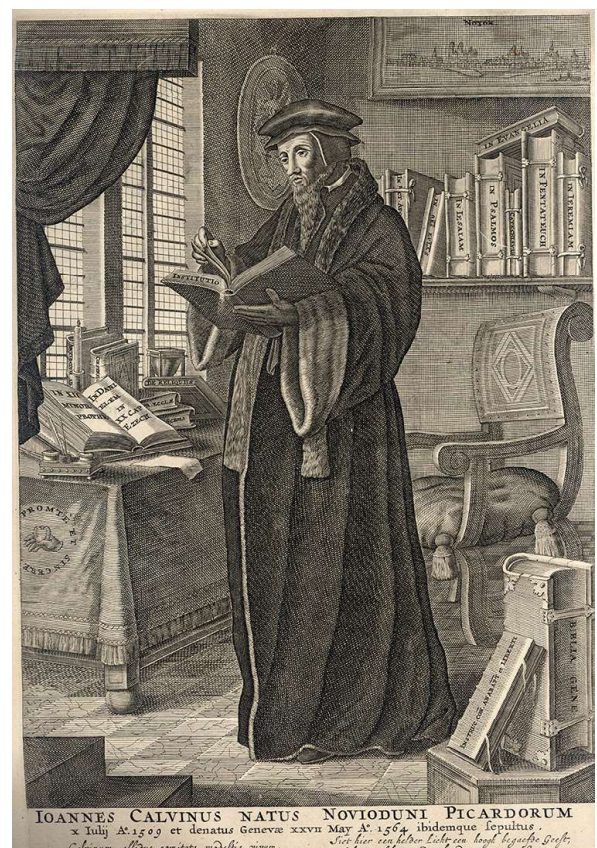
Extra kalvinistikum je učenie Jána Kalvína o predestinácii. Učenie o vyvolení a predurčení je charakteristické Kalvínovo tvrdenie, ktoré vychádza z Písma. Reformátor v ňom videl Boží stvoriteľský poriadok: „Semenom Božieho slova zapúšťa korene a nesie ovocie len v tých, ktorých Pán svojim večným vyvolením predurčil k tomu, aby sa stali Jeho deťmi a dedičmi nebeského kráľovstva.“

My ľudia podľa Kalvína nemôžeme vyskúmať, prečo sa tak Boh rozhodol, že niektorých sväto vyvolil. Je to pre nás veľké tajomstvo, že sú ľudia predurčení zdediť podiel v nebeskom kráľovstve. Boh môže uplatňovať svoju milosť, ale i svoj súd. Podľa Kalvína vôbec neznesieme toľké svetlo, ktoré vyžaruje Božia múdrosť a spravodlivosť.

Boh má právo zatratit' celý ľudský rod, ale prejavuje nad niektorými svoju zvrchovanú dobrotu. Vyvolení pre nebeské kráľovstvo sa stávajú Jeho milosrdenstvom. Zavrnutí sú naopak nádobami Jeho hnevu. Boh môže urobiť čo chce, my nie sme Jeho radcami či pomocníkmi. Je tu výraz nádoba, čo má význam naplnenia. My sa nesmieme trápiť, ale musíme sláviť Boha. Jedni i druhí musia velebiť Boha, hoci nevedia čo ich od večnosti očakáva. Podľa Kalvína sa nemáme trápiť tým, či sme alebo nie sme predurčení k spásu. Stále presvedčivo čerpajme z prameňa Slova. Kristus je záchranca pre vyvolených a pre zatratených sudca. Vyvolenie v Kristovi sa stalo ešte skôr, ako boli položené základy sveta. Hlavný bod vyvolenia pre večný život je Kristus. Kristus je podľa Kalvína od večnosti pre večnosť. Kristus je pre nás Božou vládou. Kristus je Božou vôľou. Na Kristovi majú spásny podiel jedine veriaci, ktorí Ho prijímajú vierou. My, ale dopredu nevieme či budeme spasení. Máme žiť vierou v tom, že spasení budeme.

Ženevský reformátor zanechal po sebe veľkolepé dedičstvo nielen pre vyznávačov kalvínskej viery. Vierou sa menila Ženeva na lepšie miesto pre život. Ján Kalvín zdôrazňoval, že človek je ako zhnité jablko, ktoré nikto nechce. Každý človek ustavične ide svojim hriechom v ústrety smrti. Naša bieda je značná a ťarcha hriechov veľká. Nehľadme pritom na seba, ale na Boha. Hľadieť na seba nás len oslabuje, ale Boh nás dvíha a nesie. Kalvín o smrti prehlásil: „Ak uvažujeme o vlastnej hriechnosti, o smrti, nech nás to približuje k Pánovi.“

Čo k tomu dodať? Soli Deo glória.

ĎAKUJEM BOHU

Ľubica Halášová

Ďakujem Bohu za modrú oblohu,
za dážd', ktorý spieva mi pri uchu,
za anjela, ktorý ma sprevádza,
poradí mi, čo dobré a čo zlé je.
Ďakujem za úsmevy žiariace, i slnka lúča hrejúce,
za oči, že vidím tie skvosty sveta,
ďakujem za dary, jednoduché
aj za tie veľké, či malé,
ďakujem za zdravie a že nie som sama,
že stále je niekto na blízku,
že môžem sa radowať z každého dňa.

Ďakujem za ľudí okolo,
priateľov, známych,
ďakujem za lúku voňajúcu kvetmi,
a milujúcu rodinu,
ďakujem za talenty, ktoré mi zoslal Boh,
že môžem kráčať v ústrety svojim snom.
Ďakujem za zelenú trávu na poli,
ranné zobudenie, slnka svitanie,
za spev vtáčika pri okne,
ďakujem za lásku a za každú tvoju odpoveď Pane.
Ďakujem za všetko, aj to čo chutí trpké,
aj za to sladké ďakujem ešte viac,
a plnými dúškami vychutnať každý jeden deň sa snažím,
ja veľmi si to vážim.
Nezabúdajme vždy ďakovať, večer, ráno, hocikedy,
je to krásne, žiariace slovo, „ďakujem“,
a to ďakujem sa roztryskne v krásnych farbách na tisíc ďalších
ďakujem
a vznáša sa nad oblakmi, a letí.
Áno ja ďakujem,
lebo bolo mi dané, čo malo byť, a za to proste ďakujem ti Pane.

JESEŇ ŽIVOTA

Zuzana Janošová

Je čas, keď lístie opadáva
a príroda k spánku sa chystá.
Moje srdce radosť cíti,
lebo mám blízko Pána Krista.

Čas žitia, rokmi poznačený
i krok sa už spomalil,
no o to väčšia radosť v srdci,
čo Boh mi z lásky nadelil.

Na oči sadá závoj hmlistý
i vlasy striebrom zdobené,
tie cesty k Tebe drahý Otče,
viem, že sú už skrátené.

Naša púť zemská nie je večná,
sme stále cudzincami tu.
Usilujeme sa každyčký deň,
prinášať dobrú úrodu.

My vieme však, že ľudská snaha
nás nikdy k cieľu nevedie.
Preto v pokore srdca svojho
o pomoc Boha svojho prosíme.

Daj, aby hrivny Tebou dané,
vždy zúročené boli v nás.
A život tu na tejto zemi,
nech kliesni cestu k nebesiam.

Zdolané sú už výšky naše,
k nim cesta nás už nevedie.
My chceme u nôh Tvojich Pane,
prinášať Tebe obete.

Za všetko, čo si nám dal Pane,
my ďakovať Ti chceme vždy
a celí sa Ti oddávame,
to je ten náš dar najväčší.

Doveď nás k sebe do príbytkov,
ktoré si išiel pripraviť.
Aby všetci, čo v Teba veria
mohli tam s Tebou spolu žiť.

Tak teda prijmi vďakyvzdanie,
Ty náš Záchranca najväčší,
vypočuj naše vrúčne prosby,
náš drahý Pane Ježiši.

NIEKEDY...

Ľubica Halášová

Niekedy si myslíme, že je všetko samozrejmé, že vidíme, chodíme, počujeme, ale nie je tomu tak. Z jedného dňa na druhý sa niekedy môže stať hocičo, zrazu prestaneme počuť, alebo vidieť, čo potom? Prekvapí nás to a pýtame sa možno aj sami seba, čo sa to vlastne stalo, čo to znamená, a prečo práve ja? Prečo je tomu tak? Kráčame po chodníku domov nevnímajúc svet. Nerozumieme, sme zamyslení. Pomyslíme si, sme ešte mladí. Chceme, aby bolo všetko ako predtým. Obávame sa budúcnosti.

Tie veci, čo sa nám dejú, môže objasniť jedine Boh. Keď sa úpenlivo modlím, vzdávam mu chválu a ďakujem za všetko, viem, že ma môže vyslobodiť, pomôcť mi, a on to aj urobí. Veríš tomu? On môže pomôcť v ťažkej chvíli, ukázať cestu, vnuknúť myšlienku rozhodnúť sa pre niečo. A tak, nevidel som a vidím, nepočul som a počujem, stane sa zrazu nejaký zázrak? Rozmýšľam. Ale ten zázrak je tá skutočná mocná ruka nášho ochrancu a spasiteľa pána Ježiša, ku ktorému sa modlíme, to on sa zmiluje a rád, to on nám odpustí a rád, rád pomôže. Keď už nevieme ako ďalej, ozve sa. Zrazu deň plný otázok, keď sa zaoberáme tou jedinou vecou a myslíme na budúcnosť čo ak sa zmení na deň veselý, šťastný, bezstarostný. Prečo zmizlo. Niet ho.

No nemusí to byť vždy tak. Ja však verím, že áno a viera je najviac, je to dôvera, že sme v náručí milujúceho Boha, ktorý nám pomôže akokoľvek. Vierou v Ježiša všetko je jednoduchšie, ľahšie, a nič nemožné. Modlím sa a Boh ma vedie, modlitba mi prinesie úľavu, uzdravenie a čo viac, môžem znova kráčať ulicou s úsmevom. Nič nie je vzácnejšie ako pomoc od Pána, keď to najviac potrebujem.

V akejkol'vek chvíli, opýtam sa jeho. Čo mám robiť? Opýtam sa jeho. Áno budem sa pýtať a on mi odpovie. Keď ma niečo prekvapí, opýtam sa jeho. Je to tak, ak z úprimného srdca komunikujem s ním v modlitbách a prosbách, on ma neopustí nikdy, dá mi silu, bude pri mne, je láskavý. S ním každý problém pominie, na otázky prídu odpovede, hoci postupne, ale prídu. On jediný mi vnukne myšlienku, čo mám ďalej robiť a kadiaľ mám ísť, za to mu ja ďakujem vždy a všade.

Prekvapenia sú tu a vždy budú, záleží len na nás ako sa k tomu postavíme, a koho poprosíme včas o pomoc.

KALVÍN - ZBOROVÝ LIST

VYDÁVA:

REFORMOVANÁ KREŠŤANSKÁ CIRKEV NA SLOVENSKU – CIRKEVNÝ ZBOR MICHALOVCE.

REDAKČNÁ RADA: JURAJ GAJDOŠOCI, JAROSLAV BÁNOCI, JÁN ŠOLTÉS, TIMEA SOTÁKOVÁ, ANNA MIKULOVÁ.

ZODPOVEDNÝ REDAKTOR: JÁN ŠOLTÉS, E-MAIL: IXO@CENTRUM.CZ, JANCO.SOLTES@GMAIL.COM

ADRESA REDAKCIE: A. SLÁDKOVIČA 7, MICHALOVCE.

INTERNETOVÉ STRÁNKY ZBORU: WWW.KALVIN.SK

NEPREDAJNÉ

KALVÍNČEK

NASÝTENIE ZÁSTUPU

Jedného dňa sa Ježiš utiahol loďou na pusté miesto, kde chcel byť sám. Ale zástupy ľudí sa o tom dopočuli, kde sa nachádza a šli za ním z miest pešo. Keď Ježiš vystúpil z člna a uvidel veľký zástup ľudí, bolo mu ich ľúto a začal uzdravovať chorých.

Večer za Ježišom prišli učeníci a povedali mu, že keďže je to miesto pusté a už začína byť tma, že by bolo dobré prepustiť zástup ľudí, nech si môžu ísť nakúpiť do dedín nejaké jedlo.

Ježiš im však povedal, že zástup ľudí nemusí nikam chodiť, veď nech oni im dajú najesť. Učeníci protestovali, že majú tu len päť chlebov a dve ryby, nič viac. Ježiš im povedal, aby mu to všetko priniesli. Ľuďom rozkázal, aby si posadali do trávy. Ježiš vzal tých päť chlebov a dve ryby, pomodlil sa, požehnal jedlo a začal lámať a dávať

učeníkom chleby a ryby a učeníci to ďalej dávali zástupom.

Všetci jedli a nasýtili sa, dokonca nazbierali aj dvanásť plných košov zvyškov. Tých, ktorých Ježiš nakrmil bolo päťtisíc mužov a okrem nich ešte ženy a deti.

Iný deň Ježiš povedal zástupu, že človeka nepoškrňuje to, čo vchádza do úst, ale to, čo z úst vychádza, to poškrňuje človeka. Učeníci sa pýtali, čo to znamená. Ježiš vysvetlil, že všetko, čo vchádza do úst, zjeme a ide to do žalúdka. Ale z úst vychádzajú slová, ktoré pochádzajú zo srdca a to poškrňuje človeka. Zo srdca totiž vychádzajú zlé myšlienky, vraždy, krádeže, falošné svedectvá a rúhania. To sú veci, ktoré človeka poškrňujú.

Aj my by sme si mali dávať pozor, čo rozprávame, ako odvrávame rodičom, či ohovárame spolužiakov alebo kamarátov. Naše slová dokážu ľuďom ublížiť.

VIETE...

1. Akým prostriedkom sa Ježiš utiahol na pusté miesto?
2. Čo robil Ježiš s chorými ľuďmi?
3. Koľko chlebov mali učeníci?
4. Koľko rýb mali učeníci?
5. Kam si ľudia posadali?
6. Koľko mužov nasýtil Ježiš?
7. Koľko košov zvyškov jedla nazbierali učeníci?
8. Čo vychádza z úst ľudí?
9. V ktorom roku pribil Martin Luther svoje tézy na chrám vo Wittenbergu?
10. Vymenujte ešte aspoň ďalších dvoch reformátorov.

VYHODNOTENIE MINULÉHO ČÍSLA

Odpovede:

Všetkých: 38, Úplných: 33

Výhercovia:

Olívia Hrabovská, Laura Jurová, Paatrik Šepel'ak

Vyfarbi podľa čísel.

1	modrou farbou
2	žltou farbou
3	zelenou farbou
4	čiernou farbou

1	1	1	1	1	1	1	2	2	1	1
1	1	1	1	1	3	2	2	1	1	1
1	1	1	3	2	3	2	3	1	1	1
1	1	2	3	2	3	2	3	1	1	2
1	2	2	3	2	3	2	3	1	3	2
2	4	2	3	2	3	2	3	3	3	1
2	2	2	3	2	3	2	3	3	3	1
1	2	2	3	2	3	2	3	1	3	2
1	1	2	3	2	3	2	3	1	1	2
1	1	1	3	2	3	2	3	1	1	1
1	1	1	1	1	3	2	2	1	1	1
1	1	1	1	1	1	1	2	2	1	1

